

Sygn. akt III Cz 521/14

POSTANOWIENIE

Dnia 13 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący-Sędzia: SO Teresa Kołeczko – Waclawik

Sędziowie: SO Krystyna Hadryś

SR (del.) Roman Troll (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2014 r. w Gliwicach na posiedzeniu niejawnym sprawy

z wniosku (...) Spółki Akcyjnej w K.

z udziałem (...) w R.

o ustanowienie służebności przesyłu

na skutek zażalenia wnioskodawczynie

od postanowienia Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 29 stycznia 2014 r., sygn. akt I Ns 999/11

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSR (del.) Roman Troll SSO Teresa Kołeczko – Waclawik SSO Krystyna Hadryś

Sygn. akt III Cz 521/14

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 29 stycznia 2014 r. Sąd Rejonowy w Rybniku odrzucił wniosek o uzupełnienie postanowienia z dnia 18 stycznia 2013 r., albowiem w istocie wniosek nazwany sprostowaniem zmierza do uzupełnienia treści postanawiania kończącego postępowanie w sprawie w sposób merytoryczny. Jednocześnie Sąd Rejonowy wskazał, że w sprawie nie ma niezgodności w treści postanowienia z dnia 18 stycznia 2013 r. uzasadniających jego sprostowanie.

Zażalenie na to postanowienie złożyła wnioskodawczynie zarzucając mu naruszenie art. 125 § 1 kpc i art. 126 § 1 pkt 2 kpc poprzez potraktowanie wniosku o sprostowanie jako wniosku o uzupełnienie postanowienia oraz art. 350 § 1 kpc poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że postanowienie z dnia 18 stycznia 2013 r. nie może zostać sprostowane. Podnosząc takie zarzuty wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Rybniku w celu rozpoznania wniosku o uzupełnienie postanowienia.

W uzasadnieniu wskazała, że wniosek z dnia 2 stycznia 2014 r. był wnioskiem o sprostowanie, dlatego sąd nie mógł go potraktować jako wniosku o uzupełnienie postanowienia, a więc ostatecznie odrzucił niezłożony wniosek. Podniosła także, że integralną częścią postanowienia z dnia 18 stycznia 2013 r. jest mapa sporządzona przez biegłego, a pomiędzy tą mapą, a treścią postanowienia zachodzi rozbieżność, gdyż Sąd Rejonowy nie wymienił w treści postanowienia wszystkich linii, których mapa i służebność dotyczą oraz nie dookreślił po jakiej trasie można przyłączać nowych odbiorców.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie jest bezzasadne i dlatego musiało zostać oddalone.

Wniosek z dnia 2 stycznia 2014 r. zmierzał do dopisania pewnych słów w merytorycznej treści rozstrzygnięcia [po słowach: „oraz przyłączenia przyszłych odbiorców” słów: „po trasie, po której przebiegają już istniejące linie kablowe (podziemne)”] oraz zastąpienia innych słów (słowa: „oraz linii wysokiego napięcia SN o długości kabli 40 mb i kabli niskiego napięcia nN o długości 70 mb wchodzących i wychodzących z tej stacji” słowami: „linii kablowych średniego i niskiego napięcia wchodzących i wychodzących z tej stacji oraz linii napowietrznej średniego napięcia”) także w merytorycznej treści tego rozstrzygnięcia. Z samej jego treści wynika, że dotyczy on merytorycznej treści rozstrzygnięcia związanej z tym w jakim zakresie można przyłączać przyszłych odbiorców oraz dodania, że służebność dotyczy także linii napowietrznej.

Zgodnie z art. 350 § 1 kpc w związku z art. 13 § 2 kpc Sąd może z urzędu sprostować w postanowieniu kończącym postępowanie w sprawie niedokładności, błędy pisarskie albo rachunkowe lub inne oczywiste omyłki. Sprostowanie orzeczenia przewidziane w tym przepisie ma na celu usunięcie niezgodności pomiędzy rzeczywistą wolą i wiedzą sądu a ich wyrażeniem na piśmie, a instytucja ta nie może być wykorzystywana do usuwania merytorycznych błędów w rozstrzygnięciu sprawy ani prowadzić do jego zmiany. Ponadto wymienione w art. 350 § 1 kpc wady orzeczenia musi charakteryzować cecha oczywistości, wyznaczająca granicę dopuszczalności tego rodzaju ingerencji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2013 r., sygn. akt V CZ 28/13, LEX nr 1375536, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 1976 r., sygn. akt II CZ 97/76, LEX nr 7882), a w drodze sprostowania orzeczenia nie można dokonywać zmian w jego merytorycznej treści (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2004 r., sygn. akt III CZ 92/04, LEX nr 602720, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2000 r., sygn. akt I CZ 60/00, LEX nr 1219824).

Natomiast, gdy sąd nie orzekł o całości żądania, wnioskodawca ma możliwości w terminie 14 dni od ogłoszenia orzeczenia zgłosić wniosek o jego uzupełnienie (art. 351 § 1 kpc w związku z art. 13 § 2 kpc). Taki wniosek dotyczy więc merytorycznej treści rozstrzygnięcia.

Dlatego też Sąd Rejonowy prawidłowo nadał bieg wnioskowi z dnia 2 stycznia 2014 r. przyjmując, że stanowi on wniosek o uzupełnienie postanowienia (por. art. 130 § 1 zd. 2 kpc w związku z art. 13 § 2 kpc), a nie może stanowić wniosku o jego sprostowanie, a w treści uzasadnienia wyraźnie wskazał, że nie zachodzą żadne niedokładności, błędy pisarskie albo rachunkowe lub inne oczywiste omyłki umożliwiające sprostowanie nawet z urzędu. Należy bowiem zauważyć, że nie nazwa wniosku, lecz jego treść stanowi o tym w jaki sposób należy mu nadać prawidłowy bieg.

Z powyższych względów zarzuty wnioskodawczyni co do prawidłowości dokonanej analizy jej wniosku z dnia 2 stycznia 2014 r. oraz naruszenia art. 350 § 1 kpc w związku z art. 13 § 2 kpc nie mogą zostać uznane za zasadne.

Mając powyższe na uwadze, w oparciu o art. 385 kpc w związku z art. 397 § 1 i 2 kpc i art. 13 § 2 kpc oraz art. 351 § 1 kpc w związku z art. 13 § 2 kpc, zażalenie jako bezzasadne należało oddalić.

SSR (del.) Roman Troll SSO Teresa Kołeczko – Waclawik SSO Krystyna Hadryś